

Juraj Kováčik

V PANORAMATICKOM KINE

V PANORAMATICKOM KINE

Juraj Kováčik

V PANORAMATICKOM KINE

slovar

Venované Jurajovi

Copyright © Juraj Kováčik 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3490-6

Táto kniha je dielom fikcie. Prípadná podobnosť so skutočnosťou je preto výsledkom náhody, nehody alebo nevyhnutnosti.

NA ZÁPADNOM FRONTE POKOJ

Prvýkrát si ju všimol, keď sedela na taburetke pri okne, jednu nohu podloženú pod sebou. Oblečenú mala bielu košeľu s malými čiernymi bodkami, tmavé úzke nohavice a čierne sako. Košeľa bola zhora rozopnutá na tri gombíky, golier jej vyliezal na jednej strane hore na sako. Na nohách mala mäkké kožené topánky bez opätkov. Zdalo sa, že jej ani nenapadlo, že by mohlo niekomu prekážať, že podrážka jednej z nich je vyložená na sedadle. Chrbát mala vystretý, plecia uvoľnené, hlavu sklonenú. Okolo oválnej, pretiahnutej tváre jej spadali nadol husté čiernosivé vlasy. Na vrchu hlavy ich rozdeľovala kľukatá cestička, akoby si ich ráno iba náhodne prehrabala rukou. Nebola namaľovaná, teda aspoň Artur nebol schopný rozpoznať nič, čo by sa podobalo na líčenie. V ruke spustenej do lona držala knihu a čítala.

Artura z pozorovania vytrhol uhrovitý mladík, ktorý hľadal oddelenie kníh pre programátorov. Nasmeroval ho do protiláhlého rohu medzi prírodné vedy a ekonómiu. Arturovu dušu tešili tie veľké pravdy sveta zašifrované v usporiadaní kníhkupectva. Ekonómovia patria k právnikom, erotika k zdravovede a miestnosť s ezoterikou je hneď vedľa filozofie. Otvoril svoj zošit

s poznámkami a chystal sa začať spisovať knihy na doobjednanie, keď si uvedomil, že pred ním niekto stojí. Bola to ona, žena z taburetky. Vystretou rukou mu podávala knihu. Jej tvár mala zblízka viac vrások, ako bolo vidieť z diaľky, pod očami mala ťažké tmavé vaky, ako keby strávila celú noc čítaním. Podávala mu knihu, bola to Susan Sontag a jej eseje O fotografii. Lavou rukou si krátko poškrabal bradu a keď jej bral knihu z rúk, prehovoril: „Á, vidím, že ste si kúpili nový fotoaparát. Skvelá voľba. Lepšiu príručku pre začínajúcich fotografov nenájdete. S týmto lístkom choďte, prosím, zaplatiť do pokladne, je na prízemí. Potom sa s potvrdením vrátite a ja vám dám vašu knihu.“

„Viem, poznám to tu.“

Zdalo sa mu, že sa trochu usmiala, ale naozaj iba máličko. Možno bola unavená a ten jeho vtip, treba priznať, nebol až taký dobrý. Otočila sa a odkráčala, v jednej ruke lístok, druhá zastrčená vo vrecku nohavíc.

Knihu jej nakoniec asi vydal niekto iný. Artura zavolali na pomoc do oddelenia fyziky, kde horlivý zákazník zhodil kopu kníh naskladanú pri regáloch do vysokého komína. Muž bol podľa výslovnosti odkiaľsi zo strednej Európy. Horlivo sa ospravedlňoval, snažil sa iba vydoľovať zo štósu kníh Feynmanove prednášky, ktoré tam uvidel. Chcel ich kúpiť pre syna, ktorý ide študovať fyziku na univerzitu v akomsi čudne znejúcom meste tam kdesi u nich. Artur poslal kolegu, nech mu ide pripraviť blok a popadané knihy upratol sám. Dost' sa pri tom zadychčal. Ešte chvíľu, povedal si v duchu, a nezaviažem si topánky bez toho, aby som si sadol.

Za odmenu sa vybral na kávu. Kníhkupectvo malo kaviareň na druhom poschodí, otvorený priestor plný

stolíkov, stoličiek, stĺpov a ľudí. Artur si pri pulte naložil na malú plastovú tácku kúsok čokoládovej torty a objednal si kávu. Pri platení vytiahol z vrecka hnedých vyťahovaných nohavíc spolu s drobnými mincami aj kľúče, žetón z detského pokru, špáradlo, poloplný balík žuvačiek, mentolku bez obalu oblepenú omrvinkami, zhúžvanú vreckovku a skrkvany papier, na ktorý si v pondelok ráno zapísal plány toho, čo všetko tento týždeň urobí. Hodil to všetko na pult a nechal predavača, nech si z toho vyberie. To, čo zostalo, zhrnul do dlane a zasunul naspäť do vrecka. Kaviareň bola plná, všetky stoly obsadené, iba pri úzkom dlhom stolíku pod oknami bolo voľných niekoľko vysokých stoličiek. Na jednej z nich sedela žena v čiernom, pred sebou mala položenú práve zakúpenú knihu. Bola zatvorená. Žena nečítala, ale pozerala sa z okna na ruch na ulici. Vedľa knihy stála šálka s čajom, použité čierne vrecko obtočené bielou niťou bolo položené na kraji porcelánového tanierika. Jeden roh vrecka trčal von a niekoľko tmavých kvapiek z neho stieklo na pult.

Artur si prisadol. Tácku s tortou odsunul nedbalo nabok, akoby ani nebola jeho. Postavil pred seba šálku kávy. Pridržel ju oboma rukami a podvihol k ústam. Ustrkol si, mľaskol jazykom. Odložil kávu a natočil hlavu k žene: „Niekedy mi napadne, že namiesto kníh by sme tu mali predávať tento výhľad.“

Pozrela sa naňho a keď ho spoznala, mierne kývla hlavou.

„Veď aj predávate, vrecko čaju za tri libry.“

Ukázala nadol na ulicu. Jej prst bol až prekvapivo dlhý, mierne stočený, v protisvetle z okna nie úplne nepodobný pazúru.

„Všetci sa ponáhľajú. Pozrite, ako rýchlo všetci kráčajú. Čím väčšie mesto, tým rýchlejšie v ňom ľudia chodia.“

„Musíme toho veľa stihnúť, kým...“

„... kým môžeme?“

„Kým ešte chceme.“

„A vy čo, už ste prestali chcieť?“ prebehla po ňom pohľadom a priebežne komentovala, „šedivá brada, vyťahané tričko s nápisom 42, tak desať kíľ nadváhy...“

„Ja by som sa nepodceňoval. Pokojne aj pätnásť.“

Zasmiala sa, krátko a rýchlo.

„No a čo. Ambície sú doménou idiotov,“ nadvihol obočie. „Ale o tom asi viete svoje.“

„Hm, ambície ako doména idiotov, to mal byť citát? Robenie vecí, robenie hocičoho je jediným liekom proti samote. A tipla by som si, že o tej viete zase vy to svoje.“

„Samota robí muža silným. Toto bol citát.“

„Vážne? Z Reader's Digestu? Ale verme tomu, čo nám pomáha.“

„A čo pomáha vám? Práca, láska alebo nenávisť?“

Otočila sa od neho a uprene sa zahľadela von oknom.

„Niekedy podvečer, takto neskoro na jar, padne na ulicu také zvláštne svetlo. Je mäkké, rozteká sa ako med. Všetko sa nie že spomalí, ale zastaví, a keď idem po mesce, vidím sériu obrazov, ktorú by stačilo vytlačiť a zviazať do knihy. A bola by to dobrá kniha. Ale nikdy som takú fotografiu nevidela. Nikdy nikto toto mesto ešte takto nenafoťil, a tak sa snažím pochopiť prečo.“

„Vy nefotíte?“

„Nie. Som editorka a od rána do večera robím so slovami. Čítam slová iných ľudí a snažím sa nájsť tie, ktoré sa potom budú, aj tu u vás, dobre predávať.“

Otočila sa k nemu a pozrela sa mu do očí: „Fotografiam som nikdy neverila. Keď vidím na fotke seba, nie som to ja. Verím slovám, nie obrazom.“

Odmlčala sa. Sklonila sa k šálke, pomiešala zamyslene lyžičkou, aj keď už bola šálka prázdna. Pozrela sa na hodinky, mali veľký zlatý ciferník s tmavými ručičkami. Nadýchla sa a vstala.

„Musím už ísť.“

Keď odchádzala, Artur sa za ňou pozeral. Mal by som vstať, hovoril si, osloviť ju, vypýtať si číslo, navrhnúť stretnutie. Zostal sedieť. Uvedomil si, aký má stuhnutý chrbát a šiju. Naklonil sa nad pult, pritiahol si tanier s tortou a začal jesť. V tej chvíli celý ako keby trochu splasol. Ako koleso, ktorému zatlačíš na ventil a vypustíš z neho vzduch.

Na druhý deň bolo znovu slnečno. Doobeda bol v predajni až nezvyčajný pokoj. Artur stál za svojím pultom a pozeral si hrubé katalógy pripravovaných kníh, ktoré prišli včera z Penguinu. V pozadí hrala hudba, niekto pustil World Gone Wrong z nového albumu od Boba Dylana. Tóny sa iba lenivo prebýjali pomedzi čiastočky prachu tancujúce v jarnom slnku. Zavrzgali parkety a keď zdvihol hlavu, uvidel ju.

„Tá kniha je zlá,“ pristúpila k pultu a položila naň svoj včerajší nákup. „Teda chybná, nie zlá. Jeden hárok je tam všitý naopak. Mohli by ste mi to vymeniť? Teda, dá sa to, samozrejme, čítať aj takto, ale vždy, keď otočím knihu hore nohami, zakrúti sa mi hlava. Viem, že je to hlúpe, ale znervózňuje ma, či niečo nevypadne z tej otočenej knihy. Alebo či nevypadnem ja.“

„Niektoré veci by sa nám nemali diať a sú skúšky a zážitky, ktorým je lepšie sa vyhnúť. Podte, pohľadáme iný

kus. Azda bude v poriadku. Takéto chyby sa niekedy dejú v sériách,“ povedal a prešiel k regálom s esejami. Prstom prechádzal po chrbtoch kníh, zľava doprava, zhora dole.

Pristúpila k nemu: „Chyby sa vždy dejú v sériách. Keď nájdete jednu červenú škvrnu na bielej plachte a začnete pátrať, vždy objavíte niečo viac. Och, bože, aká som dnes patetická. Nenávidím jar. A všetky tie básne o jarnej láske, všetky by som ich zavrela do kľetky a kľúč dávala iba tým, čo ešte nemali osemnásť. Včera ste sa ma opýtali, či ma drží nad vodou práca, láska alebo nenávisť. Zabudli ste na to, že ešte tu je hra.“

Artur našiel knihu, vytiahol ju z poličky a otočil sa. Bol prekvapený, ako blízko pri ňom stojí. Oči mala iba o trochu nižšie ako on. Podal jej knihu. Skôr ako prehovoril, musel si odkašľať, krátko, so zatvorenými ústami. Zaznelo to, ako keď sa v zime neúspešne štartuje auto.

„Nezajdeme na kávu?“

„Rada, ale nie tu.“

„Keď vonku, tak dnes končím o siedmej. Mohli by sme zísť na večeru. Ak by ste chceli. Kúsok odtiaľto je malá indická reštaurácia. Nič moderné, ale robia dobré karí, je tam málo turistov a majú tam dobré pivo. Indické.“

Prehrabla si rukou vlasy a ukázala mu ucho bez náušnice: „Fajn. Počkám vás vonku. Pred hlavným vchodom?“

„Nie, pred tým bočným z vedľajšej ulice.“

„Aha, tam, ako je oproti ten sexshop.“

Uškrnuli sa na seba.

„Tú knihu musíte znovu nablokovať?“

„Nie, rovno si ju zoberte.“

„Dobre, uvidíme sa večer.“

„Áno, uvidíme.“

„A volám sa Tara.“

Keď Artur po práci vychádzal z predajne, mal na tričku oblečenú krátku čiernu bundu z jemnej kože. Na ulici sa obzrel. Bol príjemný večer. Horné časti domov boli osvetlené do červena svetlom zapadajúceho slnka, ale ulica dole pod domami bola tmavá. Uvidel Taru stáť pár metrov vedľa pred výkladom s beletriou. Pod tmavým sakom mala bielo-modrú košeľu s tenkými zvislými prúžkami. Keď k nemu natočila hlavu, jej tvár zasvietila do šera ulice. Ústa mala znovu bez rúžu, tenké pery sa na pozdrav zdvihli do náznaku úsmevu.

„Viete, akú zálohu dostal Martin Amis pred vydaním Informácie? Pol milióna libier,“ prstom ukázala na knihu vo výklade. Na žltom podklade bolo meno autora vysádzané veľkým pretiahnutým pätkovým písmom, pod ním malý čierny obdĺžnik, titul knihy menším písmom úplne dole.

„Pre túto knihu sa rozhádal so svojím agentom a našiel si nového. Všetci ho za to začali nenávidieť, kritici aj ostatní spisovatelia.“

Vykročili smerom od hlavnej ulice.

„U nás sa tá kniha až tak dobre nepredáva. Počul som, že práve rokujú s vydavateľstvom, aby zobralo časť objednávky naspäť. Trčí to na sklade. Tak alebo tak, spisovateľ, ktorého meno je na knihe väčšími písmenami ako názov knihy, ten to má už dobré. Môže hocičo alebo takmer hocičo.“

„Je to osamelé remeslo. Traduje sa taká príhoda, malo sa to stať práve tu. Kedysi dávno, ešte pred vojnou, sem do tohoto obchodu prišiel Arnold Bennett. Práve sa začalo predávať nové vydanie jeho Príbehu starej manželky. Rozprával sa s dcérou majiteľov o tom, ako sa jeho

knihy predávajú. A potom odrazu vytiahol peňaženku a ukázal jej starú ošúchanú päťlibrovku. Povedal, že ju nosí pri sebe už dvadsať rokov. Chcel ju dať prvému človeku, ktorého uvidí, ako číta jeho knihu.“

Zabočili do ešte užšej uličky, ktorá sa stáčala do oblúka. Na konci sa strácal cyklista, okrem neho tam nebol nikto. Nad reštauráciou visela malá žltá tabuľa so zeleným nápisom. Keď vstúpili, čašník ich privítal kývnutím hlavy. Sadli si k stolíku pre dvoch pri okne do ulice. O chvíľu dostali malé hnedé fľašky piva s pestrofarebným štítkom.

„Tak na zdravie.“

„Na tvoje.“

Tara sa napila s chuťou. Na hornej pere jej zostal tenký pásik bielej peny. Priložila si k ústam chrbát ľavej ruky.

„Naozaj dobré. Rybárik. Zvláštne meno pre pivo. Dámy by nemali piť pivo, ale keď sa volá Rybárik, tak môžu. Možno preto ho tak nazvali, aby ho mohli piť ženy úradníkov v kolóniách.“

„Keď ženy robia mužské veci, je to krásne. Vzrušujúce. Daj do filmu peknú mladú ženu s mečom a máš zarúčené, že to bude trháč.“

„Peknú a mladú. Niektoré veci sa nemenia.“

„Žiješ sama?“

Doliala si pohár a znovu sa napila.

„Kedysi som mala vydavateľstvo. Robili sme ho dvaja, len ja s mojím mužom. Vydávali sme tak dvadsať kníh za rok. Ale stále to bolo na hrane. Pretĺkali sme sa, ako sa dalo, až nám jedného dňa dalo ponuku isté veľké vydavateľstvo. Asi kvôli tým trom mladým autorom, s ktorými sme mali zmluvy. Vyšlo to tak-tak na splatenie dlhov a jednu peknú dovolenku. Muž potom k nim prešiel na post šéfa divízie, ja som tam zostala robiť editorku.

Z tých troch autorov nakoniec nič nebolo, ale nikto nám to nevyčítal. Naopak. Mužovi sa zapáčil život v korporácii. Začal robiť kariéru. Obchody už nedohadoval v krčme pri pive, ale pri hraní golfu. A k určitej fáze kariéry akosi patrí nájsť si novú, mladšiu ženu. Po rozvode odišiel do Štátov šéfovať americkej pobočke a mňa nechal tu. Ak to zhrniem, dobre so mnou vybabral. Ako podľa príručky. Hrozne banálny príbeh.“

„A deti?“

Iba pokrútila hlavou, pozerala sa do stola.

„Dúfam, že sa mu teraz dobre štikúta, kokotíkovi. Ale nakoniec to bolo možno dobre tak, ako to bolo. Sú to už roky. Som teraz sama za seba a ak ma niečo na tom nebaví, tak je to iba presviedčať ľudí okolo mňa o tom, že mi to neprekáža. A potom, keď čas beží a ty vidíš tie príbehy ľudí okolo teba, čo sa dejú...“ nedopovedala.

„Každý je nakoniec sám, mení sa len spôsob a uvedomenie si tej osamelosti. Našťastie, svet je dnes plný vecí, ktoré nám dávajú zabudnúť.“

„Och, akí sme znovu krásne patetickí. Ako dvaja vojaci, čo sa rozprávajú v zákope večer pred útokom. Trčia tam v blate už týždne, zima, vlhko, smrad, mokré nohy im začínajú hniť. A vlastne sa tešia na zvuk píšťaly, ktorý ráno zaznie ako signál do útoku. Hocičo bude lepšie ako zostať v tom prašivom zákope čo i len o deň dlhšie. A my tu sedíme v teple, popíjame pivo a aha, aj kurča je už tu.“

Začali jesť. Tara vidličku držala v pravej ruke, ľavú mala pri jedení spustenú pod stolom.

„Ty si bol ženatý?“

„Nie.“ Odložil príbor a oprel sa. „Vieš, ako som ti hovoril, že samota robí muža silným. Jasný, je to len ďalšie klišé. Podstata je jednoduchá. Keď si mladý, si

nesmrteľný. Potom uvidíš, ako umiera niekto, kto ti bol naozaj blízky a pochopíš, že aj ty umrieš. A si nakoniec rád, že pri tebe nie je niekto, kto by bol v tom s tebou a musel deň za dňom pozorovať, ako sa všetko zhoršuje. Pomalšie sa hýbeš. Pomalšie sa vzrušíš. Pomalšie rozmýšľaš. Jediné, čo ide rýchlejšie, je čas.“

„A tak si si iba ľahol do prúdu a nechávaš sa niesť?“

Mykol plecami: „A čo ty, ešte stále kopeš nohami?“

„To ani nie, ale rada sa na tej ceste zabavím.“ Oprela vidličku o kraj taniera, chytila pohár a napila sa. Jej oči nad hranou pohára ho sledovali, veselé a zvedavé.

Tara z neho zliezla krátko po jeho poslednom vzopätí. Pretočila sa na svoju polovicu postele. Natiahla sa, vysoko opretá, s poduškou podloženou pod spodnou časťou chrbta. Nohy a lono si prikryla paplónom. Artur zostal ležať na boku, iba si podoprel hlavu rukou, aby lepšie videl. Lopatky a hlava sa jej opierali o biely chlpatý koberec na stene za posteľou. Rovno pred očami mal krivku jej drobných dievčenských prs, nasvietenú mäkkým svetlom pouličnej lampy ukrytej za rohom pootvoreného okna. Dýchala stále pomalšie, ale vedel, že nespí, aj keď mala oči privreté. Po plafóne občas prebehli svetlá auta prechádzajúceho dole po ulici, na chvíľu z diaľky zúrivo zavrčala motorka. Natiahol voľnú ruku a pohladil ju po ramene, dvoma prstami prešiel od ramena k mäkkej jamke na lakti a nakoniec na chrbát jej ruky. Palcom a ukazovákcom jej mierne stlačil prsty. Zvonku sa ozval zvuk rozbitého skla. Vyslobodila si ruku, načiahla sa k nočnému stolíku a zobrala si cigaretu. Na brucho, hneď pod pupok, si položila malý porcelánový popolník, bielu krehkú drobnosť so zlatou obrubou. Zapálila

si. Jej prvé potiahnutie bolo hlboké a dlhé, na niekoľko sekúnd zadržala dych a potom vypustila dym nosom. Zakašľala. Popolník na jej bruchu zatancoval.

„Dnes som v práci čítala zvláštnu knihu. Odohrávalo sa to kdesi na východe, pár rokov predtým, ako padol Berlínsky múr. Malé mestečko postavené po vojne vedľa veľkej zbrojárskej fabriky. Celé mesto postavené naraz. Rozložené okolo námestia v strede, ak si ho predstaviš na mape, tak bolo symetrické sprava doľava aj zhora nadol.“

„Bolo to dobré? Vydáte to?“

„Myslím, že nie. Ešte nie som rozhodnutá, ale asi tomu nedám odporúčanie. Nevieť, či to má šancu.“

„A čo my?“

„A čo my čo?“

„Máme šancu?“

Tara sa krátko zasmiala a znovu si odkašľala: „Šancu na čo?“

Otočil sa na chrbát. Ruky si založil za hlavu.

„Keď si predstaviš, že niekto stavia celé mesto naraz na zelenej lúke, je to vlastne skvelá príležitosť. Všetko si môžeš dopredu napláňovať, vyladiť. Tu bude supermarket, tu kníhkupectvo, sem dáme lekáreň, sem políciu, tu bude stanica pre hasičov. Ulice sú priame a široké, všetko je svetlé a čisté. Žiadna improvizácia. Žiadne miesto na chybu, omyl, nehodu. Takto nejako si predstavujem, že vyzerá raj.“

„Zdá sa mi, že tam na východe vtedy v tých časoch supermarkety nemali. Ale ináč áno. Aj keď, je tu jedna vec. Nevieť ako v nebi, ale tipla by som si, že tu na zemi im tá dokonalosť dlho nevydržala. Skôr či neskôr príde chaos. Možno je to tak, že potrebujeme, aby existovali kľukaté uličky. Aby sme mali šancu zablúdiť. Keď som

bola malá, tak som sa strašne bála, že sa stratím. Zostanem sama a niečo hrozné sa mi stane. Nevedela som, čo presne, ale bolo to odporné, zlé a bolestivé. Celú noc mi pri posteli musela svietiť lampa a pod posteľ by som sa nepozrela ani za celý svet.“

Posunul sa na posteli vyššie a dal jej ruku okolo pleca.

„A kedy si sa prestala báť?“

„Jednoducho to prešlo. Vytratilo sa to. S nikým som vtedy o tom nehovorila. Nemala som súrodencov, a tak som sa nemusela o nikoho starať a nikto sa nestaral o mňa. Na tebe je hneď na prvý pohľad vidieť, že si mladší brat. Že mám pravdu?“

Artur sa zasmial: „Si hotový Sherlock. To je na mne až tak vidieť? Nenič, prosím, moje ilúzie o tom, akú mám slobodnú vôľu a ako sám určujem, čím som a čo robím.“

Znovu sa zasmial.

„Niekde som čítal, že síce nemôžeme meniť svoj genetický kód, ale naše telo si podľa prostredia a podľa okolností môže vybrať a vyberá, akú časť z genetického kódu využije. A že teda nemôžeš zmeniť svoje telo, svoje fyzické dispozície vôľou, ale môžeš ho zmeniť tým, kde a ako žiješ.“

„Akože budem mať modré oči, ak sa presťahujem do Argentíny?“

„To asi nie. Asi nemôžeš mať vo svojej DNA zároveň kód pre modré aj pre hnedé oči. Ale neviem. Možno áno. To by bolo skvelé. Boli by na to sanatóriá, špeciálne pobyty, ktoré by si si mohla objednať podľa katalógu. Pri mori, na horách, v púšti. Na tri mesiace by si odišla, a keď by si sa vrátila, bola by si už na prvý pohľad iný človek.“

„Hm. Nech odídeš hocikam na tri mesiace, tak späť sa vrátiš ako iný človek. Keď si predstavím, že som žena

námorného kapitána, ktorý sa plaví svetom a domov príde raz za pol roka... A vždy je to niekto iný, nový muž.“

„Možno v tom naozaj podstatnom sa vôbec nevieme zmeniť. Veci, ktoré sú raz dané, sú dané. Ak je tvoj námorný kapitán dobrák alebo zúrivec, zostane ním, nech hoci aj obopláva celú zem trikrát dookola. Robili prieskum o tom, ako sa zmenil život ľudí potom, keď vyhrali veľké peniaze v lotérii. Vyšlo im, že nijako. Tí, čo boli spokojní predtým, boli spokojní aj potom. Tí, čo boli nešťastní predtým, zostali nešťastní aj potom.“

Vstala z postele a prešla k oknu. Otvorila ho dokorán a vyklonila sa von.

„Musí byť na teba z ulice krásny pohľad. A určite je na teba krásny pohľad tu odtiaľto. Raz musím zložiť ódu na tvoj zadok. Ó, ty oblá bieloskvúca mohyla, čo dvíhaš sa tu vo svetle mesiaca, tebe sa korím, pred tebou sa skláňam, teba vzývam, teba prosím...“

„Ale choď mi kamsi...“ prerušila ho so smiechom. Natočila k nemu hlavu, ale zostala otočená chrbtom, ruky opreté o parapet.

„Aká teplá noc,“ povedala.

Vstal z postele a pristúpil k nej. Rukou jej zasunul vlasy za ucho a naklonil sa k nemu. Zašepkal:

„Ty si výhra, ktorú nepremárnim.“

Tara sa k nemu otočila celým telom. Rukami ho chytila za plecia a po jednom mu poklepkala prstami.

„Uvidíme. Výhrou som ešte nebola.“

„Končím,“ povedala mu.

Reštaurácia bola takto poobede poloprázdna. V jej strede stál ružový kadilak bez strechy. Biele kožené autosedačky boli natočené oproti sebe a medzi nimi